

Z PERA NAŠICH ČITATEĽOV LEN SEN?

Jeden muž mal sen. Snívalo sa mu, že zomrel a že stojí pred Božím trónom. Zrejme sa tu konal súd. Videl totiž pred sebou veľké množstvo ľudí. Predstúpovali jeden po druhom. Knihy boli otvorené. Muž siahol po náprsnej taške, a keď tam zacítil svoje doklady, okamžite sa upokojil. Konečne prišiel na rad aj on. Stál tu pred očami, ktoré sa na neho pozerali veľmi vážne a prenikavo. Pociťoval ľahký nepokoj. Tak si Boha nikdy nepredstavoval – takého vážneho, nepodplatiteľného, jasného a skutočného. A čo je zvláštne – práve v tom okamihu sa mu ukázal celý rad vecí, ktoré v živote urobil a na ktoré nikdy predtým nepomyslel. Tu mu napadlo, že sa o Boha nikdy vážne nezaújal. Uvedomil si, že svojim deťom vlastne nikdy nepovedal o tejto vážnej hodine na súde. Zľakol sa. Božie oči sa na neho prenikavo pozerali. Striasol nevoľnosť, siahol do tašky, vybral listinu a víťazoslávne ju predložil. Bol to jeho krstný list. Ten tu musí stačiť. Teraz bude určite oslobodený. O tom bol skalopevne presvedčený. Anjel vzal listinu, pozrel sa na ňu a bez slova ju odložil. Bližšie oči na neho pozerali ďalej. Naľakal sa. Ihneď mu napadlo: tu asi krstný list neoslobodzuje od viny, ale pritažuje, je jeho obžalobou. Či ho krst nezaväzoval, aby s celou vážnosťou patril Bohu? Zdesene vošiel rukou do tašky a vytiahol ďalšiu listinu: svoj konfirmačný list. Vedť tu to má čierne na bielom, že bol dobrým kresťanom To už musí mať nejakú váhu. Teraz ho určite prepustia.

Naraz sa mu zdalo, akoby sa ohnivé oči na neho dívali takmer výsmešne, Anjel však celkom pokojne vzal list a odložil ho tiež nabok.

Muž zrazu s hrôzou spoznal: „Či som sa pri konfirmácii nezasnúbil s Ježišom? Či som ...?“ Ach, ešte si dobre pamätal, ako mu vtedy stďce tĺklo až v krku, keď stál pred malým dedinským oltárom. Matka plakala, otec ho mlčky objal. A aké mal v tej chvíli krásne predsavzatia a myšlienky! A potom – „slúžil som iným bohom a robil ...“ To mu teraz preniklo cez dušu. Ale vzchopil sa. „Pane Bože, veď sú tu ešte ďalšie veci!“ Znova siahol do tašky a vytiahol celý zväzok dokladov. „Tu! Tu! A tu! Prosím! Prosím!“

Znelo to takmer drzo. Bolo to potvrdenie o rôznych podporách a dobročinnosti, potvrdenky o zaplatení cirkevnej dane a podobne. „Tu! A tu!“ „A TU!“ ozval sa mocne Boží hlas. Boh ukázal na knihu, ktorú mal anjel v ruke. A ten čítal: „Prvé prikázanie: Ja som Hospodin tvoj Boh. Nebudeš mať iných bohov okrem mňa. – Tento muž Ťa však, Bože, necítil. Bol sám sebe bohom. Jeho bohom boli peniaze. Bohom mu bola príroda. Je vinný. Druhé prikázanie: Nebudeš brať meno Božie nadarmo. – Tento muž nevyslovoval Tvoje meno v modlitbách pri chválení a ďakovaní, ale zneužíval ho ľahkomyseľne pri kľatbách. Mal ho stále bezmyšlienkovite na jazyku, jeho srdce však bolo mŕtve. Je vinný. Tretie prikázanie: Pamätaj, že máš sviatočný deň svätiť. – Tento muž mal nespočetnekrát príležitosť počúvať v nedeľu Tvoje Slovo, Pane. Dožil sa štyridsať rokov. Len samotné nedele, ktoré tam na zemi prežil, robia dohromady takmer šesť rokov. V nedeľu ráno si čítal noviny. Potom išiel na prechádzku, potom si dobre zajedol, potom dostal návštevu alebo išiel na návštevu. Tvojím Slovom pohrdal. Je vinný. “Tu muž zdesene vykrikoval – a prebudil sa celý spotený. Dlho ležal nepohnute. Bol úplne v zajatí tej hrôzy ...Vtom sa pozrel na stenu. Naozaj, viselo tam – už trochu zažltnuté – jeho konfirmačné heslo. Istá náklonnosť ho prinútila, že si ho zavesil nad lôžko. Čo na ňom bolo napísané, to nevedel. Na všeličo mal skvelú pamäť, napríklad vtipy a isté prázdne príslovie sa na neho priamo lepili. Takéto veci vedel opakovať často i po rokoch až do najmenších podrobností. Ale konfirmačný verš – ten vlastne ešte nikdy poriadne nepochopil. Vzpriamil sa a čítal: „Ak sa niekto nenarodí znova, nemôže uzrieť kráľovstvo Božie.“ A pod tým roztrasený podpís jeho starého, dávno mŕtveho farára. Keď prišiel do práce, vyzeral trochu zarazený. Kolegovia urobili niekoľko štipľavých poznámok. On si to však nevšimol. Mal za sebou najťažšiu, ale tiež najšťastnejšiu noc svojho života. Bol to len sen?

Príbeh je prevzatý z knihy Wilhelma Buscha – Spoveď pri Verdune.

Prispela čitatelka A. Strhárová /Plevárová/

„... ak chceme zachrániť existenciu života na našej planéte, potom sa v prvom rade musí zmeniť myslenie každého jedného človeka a do určitej miery sa musí modifikovať aj jeho rebríček hodnôt.“/M. Saniga Ústavu ekológie lesa SAV/. Tieto slová budú mottom pripravovanej série článkov do ZA-SE o životnom prostredí, čo úzko súvisí aj s naplánovanými aktivitami PROJEKTU Program Obnovy Dediny, z ktorého Záhorce získali grant na propagačnú kampaň – nový systém zberu a separácie odpadov.
 Za RR ZA-SE j.j.

←←← AKO SA RODIA LIENKY.

MAMIČKÁM ...

Na svete sú poklady, ktoré kde – kto hľadá. Ja však hľadať nemusím, to, čo mám tak rada. Netreba mi nádheru kráľovského zámku, stačí mi, že pri sebe, mám vždy svoju MAMKU

Dočítate sa v ZA-SE nabudúce

Obsah čísla 2/2007:

str.2: Spoločenská rubrika >>> Cvičíme v Záhorciach

str.3 - 4:>>> 100 dní, ktoré otriasli (mojim) svetom

str.5: Z náboženského života obce >>> Šport

str. 6 - 7: Oheň je dobrý sluha, ale zlý pán >>> PLIENKY

str. 8: >>> Len sen /príspevok čitatelky/ <<<<